

банків державного сектору [2].

Виконання місцевих бюджетів ДКСУ забезпечує низку переваг: забезпечує ощадливе, обов'язково цільове використання коштів місцевих бюджетів; дає можливість щодня одержувати інформацію про суми доходів, що надійшли, та суми видатків, що здійснені з місцевих бюджетів; запроваджує єдиний механізм управління коштами місцевих бюджетів; формує цілісний механізм для впровадження засад реформування міжбюджетних відносин; формалізує процедури управління доходами і видатками на всіх стадіях виконання місцевих бюджетів; посилює поточний контроль за дотриманням фінансової дисципліни та попередження нецільового використання коштів на стадії прийняття зобов'язань та здійснення платежів.

Проте, незважаючи на переваги, помітні у бюджетному процесі на місцевому рівні, в Україні існує ряд проблемних питань, що ускладнюють роботу органів ДКСУ у напрямі виконання місцевих бюджетів. До них належать:

1. Недоліки існуючих програмних продуктів, що використовуються органами ДКСУ, які призводять до затримки при надходженні та обробці даних, їх непослідовності, втрати цілісності, дублювання, потенційної неузгодженості на різних рівнях, а також складнощів в управлінні наявними фінансовими ресурсами, формуванні своєчасної і повної звітності, здійсненні оперативного контролю за бюджетними коштами.

2. Тривалість процесу казначейського обслуговування розпорядників та одержувачів бюджетних коштів призводить до виникнення кредиторської заборгованості бюджетних установ, що пов'язано в основному з надходженням коштів та отриманням бюджетними установами рахунків в останні дні грудня після закриття бюджетного року, а, відтак, відповідно, непроведенням платіжних доручень органами ДКСУ.

3. Часті випадки, коли місцева рада приймає рішення з порушенням норм чинного бюджетного законодавства чи рішення місцевої ради подається до органів ДКСУ несвоєчасно, а також постійні внесення змін до розписів бюджетів і відповідно до кошторисів та планів асигнувань розпорядників коштів суттєво ускладнюють своєчасність і

правильність обліку планових показників як бюджетів, так і розпорядників коштів у фінансових та казначейських органах і як наслідок унеможливають належний рівень виконання місцевих бюджетів.

4. Недоопрацювання працівниками органів ДКСУ інструктивного матеріалу в процесі повернення коштів з бюджетів веде за собою несвоєчасне зарахування коштів до бюджетів, що є заборгованістю платників податку, яка в свою чергу є порушенням податкового законодавства, що призводить до накладення штрафів на платників податків.

5. Відсутність у розпорядників та одержувачів бюджетних коштів та у органів ДКСУ єдиної методики відображення у бухгалтерському обліку операцій, які здійснюються у бюджетному секторі, що не дозволяє отримувати повну, достовірну та прозору інформацію про фінансовий стан місцевих бюджетів, а органам ДКСУ у повній мірі виконувати їх повноваження.

6. Привілеювання трансфертного фінансування, значна кількість учасників процесу та нагромадження документообігу призводить до розбіжностей даних звітності між центральним та територіальними рівнями органів ДКСУ, а також розпорядниками та одержувачами бюджетних коштів, призводить до дисбалансу у зведеному звіті планових показників за доходами та видатками в частині трансфертів між рівнями місцевих бюджетів, яке у свою чергу перешкоджає здійсненню ефективного аналізу та прогнозування стану виконання місцевих бюджетів.

Таким чином, з метою вирішення проблем виконання місцевих бюджетів в Україні необхідно сконцентрувати зусилля на реалізації державної політики у сфері казначейського обслуговування бюджетних коштів та ефективного управлінні фінансовими ресурсами територіальних громад, дотриманні прозорих правил ефективного та раціонального використання бюджетних коштів, недопущенні бюджетних правопорушень як у діяльності органів Державної казначейської служби України, так і в роботі головних розпорядників коштів.

Література

1. Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 р. №2456-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>.

2. Порядок обслуговування коштів місцевих бюджетів у частині бюджету розвитку та власних надходжень бюджетних установ в установах банків державного сектору: затв. Постановою Кабінету Міністрів України від 14.05.2015 р. №378 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/378-2015-p>.

i

УДК 658.155

ДІЛОВА АКТИВНІСТЬ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИМСТВ ТА ШЛЯХИ ЇЇ ПІДВИЩЕННЯ

Гижко А. – ст. 3 курсу, гр. Ф_{вн}-32

Науковий керівник – к.е.н., доцент Руденко В.В.

Вінницький навчально-науковий інститут економіки ТНЕУ

Розвиток ринкових відносин в Україні поставив суб'єктів господарювання різних організаційно-правових форм у жорсткі економічні

умови, які об'єктивно зумовлюють проведення ними збалансованої політики щодо підвищення ефективності діяльності. Особливо актуальними

постають завдання освоєння технологій стратегічного управління, ефективного використання всіх видів ресурсів, інвестиційного та інноваційного потенціалу підприємств, вибудовування довгострокових відносин з контрагентами (постачальниками ресурсів, споживачами, конкурентами). Вирішення цих завдань пов'язане з підвищенням ділової активності підприємств.

Ділову активність підприємства можна визначити як процес щодо забезпечення досягнення завдань розвитку підприємства у сфері виробництва і реалізації продукції, який включає такі основні етапи, як: 1) вивчення змін у зовнішньому оточенні підприємства та своєчасне реагування на них дієвими заходами; 2) забезпечення ефективності основного виду діяльності на основі скорочення операційних витрат і підвищення рентабельності виробництва; 3) створення конкурентних переваг підприємства на ринках товарів на основі впровадження нових технологій, задоволення попиту споживачів відповідно до їх потреб у різні проміжки часу. При цьому рівень досягнення завдань розвитку підприємства залежить від рівня його ділової активності [1, с.107].

Ділова активність пов'язує суб'єктів господарювання у системі ринкових відносин, впливаючи на економічне становище у державі в якості самостійного фактора. Проте, з іншого боку, соціально-економічні події також можуть бути факторами ділової активності, починаючи свій вплив з окремих людей і підприємств і закінчуючи масштабом всієї держави.

Так, серед факторів, що здійснюють негативний вплив на ділову активність підприємств в Україні, виокремлюють: низький рівень розвитку структурних зрушень; недоліки у законодавчому регулюванні; непрозорість і складність подання фінансової звітності; недовіра до банківської системи; нерозвиненість судової влади; неефективна організація роботи та брак кваліфікованих кадрів; низький рівень добробуту населення та його доходне забезпечення; нестабільна політична та економічна ситуація у державі тощо [2].

Шляхи мінімізації впливу негативних факторів і підвищення ділової активності вітчизняних підприємств можна систематизувати та узагальнити у таких комплексних напрямках [3, с.58]:

1) підвищення якості роботи персоналу виражається через наявність трудової дисципліни, рівень кваліфікації та мотивації працівників і

сприяє зростанню творчої ініціативи та продуктивності праці на підприємствах;

2) підвищення якості та асортименту продукції, що випускається, сприяє підвищенню попиту на готову продукцію підприємств, залученню покупців і постачальників;

3) поліпшення системи організації виробництва та управління забезпечує скорочення тривалості виробничого циклу, зниження витрат виробництва і підвищення оборотності підприємств;

4) впровадження маркетингових розробок, використання конкурентних переваг дозволяє збільшити обсяги продажів і масштаби ринку збуту, сприяє зростанню конкурентоспроможності підприємств та їх зовнішньоторговельного потенціалу;

5) раціоналізація використання матеріальних ресурсів, заснована на мінімізації відходів і нормуванні величини запасів, відображає застосування прогресивних технологій у виробництві, що веде до зниження собівартості продукції та зростання доходів підприємств;

б) контроль за рухом фінансових потоків підприємств дозволяє збалансувати співвідношення використання власних і позикових коштів суб'єктів господарювання, підвищити їх прибутковість і ліквідність;

7) ефективне використання основних засобів підприємств характеризує ступінь технічного оснащення на підприємствах, своєчасний ремонт і модернізацію основних засобів та призводить до підвищення обсягів виробництва;

8) ефективне використання позикових коштів підприємств характеризує рівень і ефективність використання позикового капіталу, час і здатність погашати зобов'язання, позитивні результати ведуть до підвищення довіри кредиторів і інвесторів.

Варто зазначити, що вплив на кожен із вищезазначених напрямів призводить до якісних і кількісних змін у структурі ділової активності підприємств, активізації її підсистем. Для досягнення максимального ефекту необхідно комбінувати можливі прийоми, виходячи з наявного потенціалу суб'єктів господарювання. Поліпшення трудових, матеріальних, фінансових та інших результатів призводить до зростання ділової активності підприємств. Для підтримки ділової активності на високому рівні необхідний постійний контроль і вдосконалення всіх структурних підрозділів підприємств, регулювання руху фінансових, ресурсних та інформаційних потоків.

Література

1. Мешкова Н. Л. Економічна сутність ділової активності промислового підприємства / Н. Л. Мешкова // Вісник економічної науки України. – 2013. – №1. – С. 105-108.
2. Левченко А. С. Сущность и факторы формирования деловой активности промышленного предприятия / А. С. Левченко // Современные проблемы науки и образования. – 2013. – №4. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://science-education.ru/ru/article/view?id=9746>.
3. Левченко А. С. Основные направления повышения деловой активности промышленного предприятия / А. С. Левченко, И. А. Данилина // Гуманитарные и социальные науки. – 2013. – №5. – С. 50-60.